

[Duetoft]

hed om energiafgifterne i det forløbne år. Vi havde faktisk troet – da den røde rapport, der senere blev hvid, var kommet i foråret, og da man i Energiplan 2000 havde et rimelig klart afsnit om energiafgifter, hvori regeringen siger, at der skal ske ændringer – at regeringen ville om ikke spille ud, så i alt fald tegne nogle hovedlinjer op for, hvor disse afgifter skulle ende. Men vi har oplevet, at hver eneste gang vi diskuterede med regeringens ordførere og henviste til Energiplan 2000, fik vi af de ordførere at vide, at det i hvert fald ikke var de forslag, der lå dér, regeringen støttede. Vi har til gengæld aldrig nogen sinde fået at vide, hvad regeringen så støttede. Det kunne vi have håbet på at vi måske kunne have fået i dag.

Det er med til at skabe usikkerhed ikke mindst i erhvervslivet med al den snak omkring miljøafgifter. Jeg tror, at alle i dette Ting kan blive enige om ordet miljøafgifter, men jeg er ret sikker på, at der er otte forskellige definitioner af miljøafgifter, hvis man går til de otte forskellige partier, der er herinde. Derfor synes vi, at regeringen faktisk godt kunne være kommet med nogle klare udmeldinger.

Vi er enige i, at det er udmærket, at man har nedsat endnu en arbejdsgruppe, der skal gøre noget, men problemet er vel, at man faktisk i den energiplan, det hele handler om, har skrevet ganske klart, at man ønsker nogle ændringer, og det kan jeg godt forstå at man ønsker. Vore energiafgifter er socialt meget belastende. Det fremgår ganske klart af den røde rapport, at de socialt er meget tunge, fordi f.eks. opvarmningsudgifter klart ikke er afhængige af folks indkomst, men er meget mere tungtvejende for lavindkomstfamilier end for andre.

Vi så også dunkpetroleumsagen, som vel var sommerens hit. Vi så også, at man måske nok skal lade være med at føre socialpolitik ved at lave forskellige afgiftssystemer vedrørende energiafgifter. Det var i hvert fald ikke en stor succes, må vi nok sige.

Vi kan også se af den røde rapport, at energinvesteringer i Danmark medfører, at man indfører nogle urentable investeringer, og det synes vi ikke er særlig smart. Jeg ved da godt, at der bliver nogle problemer for naturgassen, men CD har da den ene gang efter den anden sagt, at vi er rede til at give naturgasselskaberne statsstøtte, fordi vi mener, at det er rigtigt, at vi har opbygget naturgasnettet. Men denne un-

derlige form, hvor man holder fast ved nogle afgifter og ved nogle provenuer for at få naturgasselskaberne til at overleve, kan vi ikke rigtig forstå.

Alt i alt havde vi altså håbet på nogle mere positive meldinger fra regeringen i dag. Vi havde håbet, at regeringen havde forstået, at det var vigtigt at sige noget om energiafgifterne og deres fremtid – i alt fald at komme med en principmelding. Vi var godt klar over, at skatteministeren ikke i dag ville komme med et forslag om nedsættelse af energiafgifterne; så meget var dog sivet ind i hovedet på os. Men vi ville meget gerne have haft en principmelding fra regeringen om, at befolkningen kan være tryk, for det er jo tryghed, dette drejer sig om. Det er tryghed, i det øjeblik man skal indgå de lange overenskomster, det er tryghed vedrørende udviklingen på dette område. For at forsøge at skabe den tryghed og håbe på, at regeringen så skifter mening i debattens løb, vil jeg gerne på vegne af Centrum-Demokraterne og Fremskridtspartiet fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet Folketinget konstaterer, at en af forudsætningerne for flerårige overenskomster med lav lønstigning på arbejdsmarkedet er rimelig stabilitet i priserne på opvarmning og transport, og idet Folketinget konstaterer, at den nuværende situation i Mellemøsten kan føre til voldsomt stigende energipriser i den periode, overenskomsterne forventes at omfatte, opfordres regeringen til at benytte energiafgifterne til at friholde forbrugerne for merudgifter til fyringsolie og benzin.

Tinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 11).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Poul Nielson (S):

Det er rigtigt, at prisudviklingen på olie i de sidste 10 år målt i kroner ikke er særlig voldsom. De sving, der har været op og ned, har selvfølgelig givet anledning til masser af tilpassningsproblemer, men i de store linjer er vi altså